

лѣзно ковчеже, и като изсипа отъ него купъ лѣскави бѣли пари върху масата, преброи ги и каза:

— На. Вземи тия двесте аспри. Дай си кесията. И да не чувамъ вече лоши работи. Инакъ — Селви не е далечъ. Разбра ли?

— Разбрахъ, — отвърна весело Иванко.

Царицата влѣзе съ пламтяща борина въ рѣка. За политѣ ѝ се държеше малкиятъ Асѣнъ. Като видѣ снажния момъкъ, детето извика като птичка. Иванко се хвърли къмъ него, хвана го и го вдигна въ въздуха, следъ това обсипа съ цѣлувки чернитѣ му къдри.

— Остани да вечеряшъ съ насъ, — каза Елена.

Момъкътъ се замисли. Тая вечеръ болярътъ Радулъ заминаваше за Дръстъръ. Жена му оставаше сама и щѣше да го чака.

Той въздъхна, поклати глава съкрушенъ, и отказа подъ нѣкакъвъ благовиденъ предлогъ.

Когато излѣзе вѣнъ, дълъгъ ликуващъ смѣхъ отекна въ ноцта.

ГЛАВА XIV.

Златната мозаика на Хризотриклиниума сипѣше ослѣпително сияние въ очитѣ на двамата пратеници. Тѣ се оглеждаха смутени наоколо си, несвикнали на източния разкошъ, на обилното велелепие, съ което се обграждаха императоритѣ на Визансъ. Мрамори, злато и сребро, ясписъ и ониксъ, златотъкани килими, кристали и безценни камъни се сливаха въ шеметна красота, за която назападъ нѣмаха никаква представа.

Двамата алемански рицари си мислѣха съ горчивина за каменнитѣ плочи, съ които бѣха послани огромнитѣ, хладни и мрачни зали на тѣхнитѣ наследствени замъци. Зиме, за да имъ е топло, тѣ постилаха студения подъ съ слама. А килимитѣ и кадифянитѣ завеси стояха повече сгънати въ раклитѣ на майкитѣ и съпругитѣ имъ, отколкото да кичатъ тѣснитѣ прозорчета, издълбани въ дебелинитѣ стени. Рицарскитѣ замъци бѣха повече крепости,